UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (suuri jaosto)

6 päivänä syyskuuta 2011 *

Asiassa C-398/09,

jossa on kyse EY 234 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Østre Landsret (Tanska) on esittänyt 12.10.2009 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 14.10.2009, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Lady & Kid A/S,

Direct Nyt ApS,

A/S Harald Nyborg Isenkram- og Sportsforretning ja

KID-Holding A/S

vastaan

Skatteministeriet,

* Oikeudenkäyntikieli: tanska.

UNIONIN TUOMIOISTUIN (suuri jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti V. Skouris, jaostojen puheenjohtajat A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot, K. Schiemann ja D. Šváby sekä tuomarit A. Rosas, R. Silva de Lapuerta, E. Juhász, M. Safjan (esittelevä tuomari), M. Berger ja A. Prechal,

julkisasiamies: P. Cruz Villalón,
kirjaaja: hallintovirkamies R. Şereş,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 28.9.2010 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Lady & Kid A/S ym., edustajanaan advokat H. Peytz,

– Tanskan hallitus, asiamiehenään T. Winkler, avustajanaan advokat S. Fugleholm,

– Euroopan komissio, asiamiehinään R. Lyal ja N. Fenger,

kuultuaan julkisasiamiehen 7.12.2010 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee perusteettomien maksujen palauttamista koskevan yhteisön oikeuden tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat Lady & Kid A/S, Direct Nyt ApS (jäljempänä Direct Nyt), A/S Harald Nyborg Isenkram- og Sportsforretning (jäljempänä Harald Nyborg) ja KID-Holding A/S sekä Skatteministeriet (verohallinto) ja joka koskee sitä, että ensiksi mainituille on kieltäydytty palauttamasta yhteisön oikeuden vastaisesti kannettua veroa tai maksua (jäljempänä lainvastainen vero tai maksu).

Asiaa koskevat oikeussäännöt

3 Tanskan kuningaskunta otti 18.12.1987 annetulla lailla nro 840 käyttöön 1.1.1988 alkaen työmarkkinamaksuksi kutsutun työnantajilta kannettavan veron (arbejdsmarkedsbidrag, jäljempänä AMBI). AMBI:llä, jonka verokanta oli 2,5 prosenttia, oli lähtökohtaisesti sama määräytymisperuste kuin arvonlisäverolla. Sitä ei kuitenkaan maksettu tavaroiden maahantuonnista Tanskan alueelle vaan se kannettiin maahantuotujen tavaroiden kokonaismyyntihinnan perusteella niiden ensimmäisen tällä alueella tapahtuvan myynnin yhteydessä.

4 AMBI:n käyttöönoton vastapainoksi oli lakkautettu tiettyjä työnantajamaksuja, joita tanskalaisten yritysten oli maksettava noin 10 300 Tanskan kruunua (DKK) yhtä kokoaikatyötä tekevää työntekijää kohden.

5 Tämän verouudistuksen tarkoituksena oli poistaa työnantajamaksujen ja työntekijöiden lukumäärän välinen yhteys kasvun ja työllisyyden lisäämiseksi siten, ettei samalla vaikuteta julkiseen talouteen.

6 AMBI kannettiin tanskalaisilta yrityksiltä 1.1.1988 ja 31.12.1991 välisenä aikana; 18.12.1987 annettu laki nro 840 kumottiin 1.1.1992 alkavin vaikutuksin 21.12.1991 annetulla lailla.

7 Vuonna 1989 eräät maahantuojayritykset riitauttivat AMBI:n lainmukaisuuden Østre Landsretissä, joka katsoi tarpeelliseksi esittää yhteisöjen tuomioistuimelle kysymyksen siitä, oliko AMBI yhteensopiva yhteisön oikeuden kanssa. Yhteisöjen tuomioistuin vastasi asiassa C-200/90, Dansk Denkavit ja Poulsen Trading, 31.3.1992 antamassaan tuomiossa (Kok., s. I-2217, Kok. Ep. XII, s. I-43), että jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta – yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste – 17.5.1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin 77/388/ETY (EYVL L 145, s. 1) 33 artikla on esteenä AMBI:n kaltaiselle verolle tai maksulle, koska tällaista veroa tai maksua

– kannetaan sekä arvonlisäverollisesta toiminnasta että muusta elinkeinotoiminnasta, joka muodostuu vastikkeellisista suorituksista,

– kannetaan arvonlisäverovelvollisten yritysten osalta saman määräytymisperusteen mukaan kuin arvonlisävero, eli prosenttiosuutena myyntien määrästä vähennettynä ostojen määrällä,

– ei arvonlisäverosta poiketen makseta maahantuonnista vaan se kannetaan maahantuotujen tavaroiden kokonaismyyntihinnasta ensimmäisen asianomaisessa jäsenvaltiossa tapahtuvan myynnin yhteydessä,

– ei arvonlisäverosta poiketen tarvitse erikseen merkitä laskuun ja

– kannetaan arvonlisäveron ohella.

8 Kyseisen tuomion antamisen jälkeen annettiin 20.5.1992 laki nro 389, joka tuli voimaan 22.5.1992, lainvastaisesti kannetun AMBI:n palauttamistapojen täsmentämiseksi. Se sisältää muun muassa seuraavat säännökset:

”*1 §*

Kysymys siitä, onko työmarkkinamaksusta 18.12.1987 annetun lain nro 840, sellaisena kuin se on muutettuna, nojalla valtiolle maksetut määrät palautettava tai korvattava ja jos on, niin miltä osin, ratkaistaan Tanskan oikeuden yleisten sääntöjen mukaisesti.

2 §

– –

2. Vaadittu määrä on yksilöitävä ja perusteltava, ja vaatimukseen on liitettävä asiakirjat, joiden perusteella on mahdollista arvioida yksityiskohtaisesti, onko verovelvolliselle aiheutunut tappiota.

– –”

9 Lakia nro 389, joka annettiin 20.5.1992, täydennettiin 10.7.1996 päivätyllä soveltamisohjeella nro 122, jolla täsmennettiin palautushakemusten hallinnollista käsittelyä varten seuraavat ehdot, jotka maahantuojayrityksen on täytettävä:

– yrityksen on täytynyt olla todellisessa kilpailutilanteessa vastaavien tuotteiden tanskalaisten valmistajien kanssa

– yrityksen saaman työnantajamaksujen säästön on oltava pienempi kuin sen maksaman AMBI:n määrä

– yrityksen kilpailuaseman on täytynyt heikentyä maksujen uudelleenjärjestelyn vuoksi, toisin sanoen kysymys on korkeiden palkkakustannusten rasittamista tanskalaisista tuotteista siten, että tanskalainen yritys on säästänyt työnantajamaksuissa enemmän kuin kilpailevien tuotteiden maahantuoja

– tanskalaiset kilpailijat ovat säästäneet työnantajamaksuissa olennaisesti enemmän kuin ne ovat maksaneet AMBI:tä

– kilpailuaseman heikentyminen ei saa olla vähäinen

– AMBI:tä ei ole saanut vyöryttää hinnankorotuksilla.

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

10 Pääasian valittajat, jotka kaikki harjoittivat vähittäiskauppaa, nostivat vuosien 1997 ja 1998 välisenä ajanjaksona Københavns Byretissa kanteet Skatteministerietiä vastaan ja vaativat niiden päätösten kumoamista, joilla hylättiin niiden hakemukset, jotka koskivat lainvastaisesti kannetun AMBI:n palauttamista. Palauttamisesta kieltäytymistä perusteltiin sillä, että nämä yritykset säästivät sen vuoksi, että työnantajamaksut lakkautettiin sen ajanjakson ajaksi, jona nämä yritykset olivat velvollisia maksamaan AMBI:tä, enemmän kuin ne olivat maksaneet AMBI:tä, ja sillä, että kyseisten yritysten maksama AMBI oli näin ollen kompensoitu kokonaisuudessaan.

11 Kaikissa neljässä asiassa nostetut kanteet hylättiin Københavns Byretin 16.12.2002 antamalla tuomiolla. Pääasian valittajat valittivat siitä 13.1.2003 Østre Landsretiin.

12 Ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee seuraavaa:

– KID-Holding A/S ylläpiti Daells Varehusin nimellä suuria tavarataloja, joissa myytiin monia erilaisia tuotteita, muun muassa maahantuotuja tekstiilitavaroita. Tämä yritys maksoi AMBI:tä 20 053 556 DKK ja säästi työnantajamaksuissa 23 151 291 DKK.

– Lady & Kid A/S ylläpiti Daells Discount A/S:n ja Madeleinen nimillä useita halpatuotemyymälöitä, joissa myytiin suppeaa osaa Daells Varehusin tuotevalikoimasta, pääasiassa tekstiilitavaroita. Tämä yritys maksoi AMBI:tä 779 986 DKK ja säästi samana ajanjaksona työnantajamaksuissa 1 872 901 DKK.

– Harald Nyborg ylläpiti tavarataloja, joissa myytiin muun muassa rautatavaraa, urheiluvälineitä, autotarvikkeita ja maataloustyökaluja. Tämä yritys maksoi AMBI:tä 5 333 609 DKK ja säästi työnantajamaksuissa 3 322 105 DKK.

– Direct Nyt harjoitti yksinomaan postimyyntiliikettä myymällä maahantuotuja tavaroita. Tämä yritys maksoi AMBI:tä 709 933 DKK, ja sen vuoksi, ettei sillä ollut työntekijöitä, se ei säästänyt työnantajamaksuissa.

13 Skatteministeriet myönsi Østre Landsretissa käytävässä oikeudenkäynnissä, että Harald Nyborg ja Direct Nyt olivat myyneet tietyssä määrin maahantuotuja tavaroita, jotka kilpailivat korkeiden palkkakustannusten rasittamien tanskalaisten tavaroiden kanssa, että työnantajamaksujen lakkauttaminen ei ollut vaikuttanut korkeiden palkkakustannusten rasittamien tanskalaisten tavaroiden hintoihin ja että nämä kaksi yritystä eivät näin ollen olleet voineet kilpailuun liittyvistä syistä nostaa hintojaan AMBI:hin liittyvien lisäkustannusten määrällä. Lisäksi Skatteministeriet, joka katsoi, ettei AMBI:tä ollut vyörytetty muille henkilöille, päätti palauttaa AMBI:n kyseisille yrityksille 760 349 DKK:n, sille kertyneellä korolla korotettuna, suuruisena ja 319 469 DKK:n, samoin sille kertyneellä korolla korotettuna, suuruisena.

14 Saman oikeudenkäynnin aikana pääasian asianosaiset myös pääsivät yksimielisyyteen siitä, että 35 prosenttia Harald Nyborgin ostoista koski maahantuotuja tavaroita, 84 prosenttia kyseisen yrityksen maksamasta AMBI:stä koski näitä tavaroita, 40 prosenttia Daells Varehusin ostoista koski maahantuotuja tavaroita ja että 94 prosenttia viimeksi mainitun yrityksen maksamasta AMBI:stä koski näitä tavaroita. Samalla tavoin asianosaiset myönsivät, että aikaisemmat työnantajamaksut olivat rasittaneet suhteellisesti yhtä paljon sekä maahantuotujen tavaroiden että tanskalaisten tavaroiden kauppaa.

15 Koska pääasian valittajat kyseenalaistivat kansallisen lainsäädännön ja Skatteministerietin hylkäävien päätösten yhteensopivuuden yhteisön oikeuden kanssa, Østre Landsret katsoi tarpeelliseksi esittää unionin tuomioistuimelle kysymyksiä perusteettomien maksujen palauttamista koskevan yhteisön oikeuden tulkinnasta. Näin ollen se päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Onko yhdistetyissä asioissa C-192/95-C-218/95, Comateb ym., 14.1.1997 annettua tuomiota [(Kok., s. I-165)] tulkittava siten, että tietystä tavarasta kannetun lainvastaisen veron tai maksun vyöryttäminen edellyttää sen vyöryttämistä tavaran ostajalle kyseisessä yksittäisessä liiketapahtumassa, vai voiko hintoihin vyöryttäminen myös kohdistua muiden tavaroiden hintoihin kokonaan muiden liiketapahtumien yhteydessä, jotka toteutuvat ennen kyseessä olevaa tavaran myyntiä tai sen jälkeen, esimerkiksi siten, että vyöryttämisestä tehdään neljän vuoden jaksoa koskeva kokonaisarviointi, joka kohdistuu suureen määrään tavararyhmiä, joissa on sekä maahan tuotuja että muita tavaroita?

2) Onko yhteisön oikeuden käsitettä ’vyöryttäminen’ tulkittava siten, että tavaran myynnistä kannettu lainvastainen vero tai maksu voidaan katsoa vyörytetyksi vain, jos tavaran hintaa on korotettu verrattuna siihen hintaan, joka oli voimassa välittömästi ennen tämän veron tai maksun käyttöönottoa, vai voidaanko vero tai maksu katsoa vyörytetyksi myös siinä tapauksessa, jos verovelvollinen yritys on samalla, kun lainvastainen vero tai maksu on otettu käyttöön, saanut säästöä muulla perusteella kannetuissa muissa veroissa tai maksuissa ja on siksi pitänyt hintansa ennallaan?

3) Onko yhteisön oikeuden käsitettä ’perusteeton etu’ tulkittava siten, että tavaran myynnistä kannetun lainvastaisen veron tai maksun palauttamisen voidaan katsoa merkitsevän perusteetonta etua, jos yritys on ennen veronalaisen tavaran myyntiä tai sen jälkeen saanut säästöä muulla perusteella kannettujen muiden

verojen tai maksujen lakkauttamisen vuoksi, jos lähtökohdaksi otetaan se, että tämä muiden verojen tai maksujen lakkauttaminen on hyödyttänyt muitakin yrityksiä, myös sellaisia, jotka eivät olleet maksaneet lainvastaista veroa tai maksua tai olivat maksaneet sitä vain vähäisemmässä määrin?

4) Jos lähtökohdaksi otetaan se, että lainvastaisesta verosta tai maksusta on sen rakenteen vuoksi seurannut, että tavaroiden maahantuontia harjoittaneet yritykset ovat maksaneet tätä veroa tai maksua suhteellisesti enemmän kuin yritykset, joiden ostoista suurempi osuus on kohdistunut kotimaisiin tavaroihin, ja että samalla, kun lainvastainen vero tai maksu on otettu käyttöön, on lakkautettu muulla perusteella kannettu muu laillinen vero tai maksu, joka oli rasittanut näihin kahteen ryhmään kuuluvia yrityksiä suhteellisesti yhtä paljon ja riippumatta yrityksen tekemien ostojen koostumuksesta, unionin tuomioistuinta pyydetään selvittämään,

   a) onko yhteisön oikeuden mukaan sallittua kieltäytyä lainvastaisen veron tai maksun palauttamisesta kokonaan tai osittain yritykselle, joka harjoittaa tavaroiden maahantuontia, viittaamalla vyöryttämiseen ja perusteettomaan etuun, sikäli kuin kieltäytymisestä seuraa se, että yritys maksettuaan lainvastaista veroa tai maksua suhteellisesti enemmän kuin vastaavia tavaroita kotimaasta ostanut vastaavanlainen yritys muuten täysin samoissa olosuhteissa joutuu maksujen uudelleenjärjestelyn ja palauttamisesta kieltäytymisen vuoksi epäedullisempaan asemaan kuin vastaavanlaiset yritykset, joiden ostoista suurempi osuus on kohdistunut kotimaisiin tavaroihin

   b) voiko lainvastaisen veron tai maksun palauttaminen kyseisessä tilanteessa käsitteellisesti merkitä 'perusteetonta etua' siten, että siitä voidaan kieltäytyä, jos palauttaminen – vaikka vero tai maksu katsotaan vyörytetyksi – on tarpeen, jotta maksujen uudelleenjärjestely vaikuttaisi mahdollisen palautuksen jälkeen muuten täysin samoissa olosuhteissa samalla tavalla sekä tavaroiden maahantuontia harjoittaneisiin yrityksiin että kotimaisia tavaroita ostaneisiin yrityksiin

c) onko palauttamisesta kieltäytyminen yhteisön oikeuden muiden sääntöjen, kuten yhdenvertaisen kohtelun periaatteen, vastaista silloin, kun siitä seuraa, että yritykset, joiden ostoista suurempi osuus on kohdistunut kotimaisiin tavaroihin, ovat saaneet sen vuoksi etua verrattuna yrityksiin, jotka ovat suuremmassa määrin harjoittaneet tavaran maahantuontia sekä

d) seuraako kolmanteen kysymykseen annetusta vastauksesta se, että lainvastaisesti kannetun veron tai maksun palauttamisesta ei voida laillisesti kieltäytyä viittaamalla perusteettomaan etuun, koska tällainen palauttaminen ainoastaan poistaa edun, jonka tavaroita kotimaasta ostaneet yritykset ovat saaneet verrattuna yrityksiin, jotka ovat suuremmassa määrin harjoittaneet tavaroiden maahantuontia?”

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

Toinen ja kolmas kysymys

16 Toinen ja kolmas kysymys, joita on syytä tarkastella ensiksi ja yhdessä, on ymmärrettävä niin, että ne koskevat sitä, voiko pelkästään lainvastaisen veron tai maksun vyöryttäminen, joka on tehty korottamalla niiden tavaroiden myyntihintaa, joista kyseinen vero tai maksu on kannettu, tuottaa perusteettomien maksujen palauttamistilanteessa perusteetonta etua verovelvolliselle tai voiko perusteetonta etua myös aiheutua säästöstä, joka on saatu muulla perusteella kannettujen muiden verojen tai maksujen samanaikaisen lakkauttamisen vuoksi, vaikka verovelvollinen ei ole muuttanut myyntihintojaan.

17 Tässä yhteydessä on muistutettava, että oikeus saada takaisin sellaiset verot tai maksut, jotka jäsenvaltio on kantanut unionin oikeuden vastaisesti, seuraa niistä oikeuksista, joita yksityisille on annettu unionin oikeussäännöillä, joilla tällaiset verot tai maksut kielletään, ja täydentää näitä oikeuksia. Jäsenvaltiolla on siten lähtökohtaisesti velvollisuus palauttaa unionin oikeuden vastaisesti kannetut verot tai maksut (ks. asia 199/82, San Giorgio, tuomio 9.11.1983, Kok., s. 3595, Kok. Ep. VII, s. 373, 12 kohta; yhdistetyt asiat C-441/98 ja C-442/98, Michaïlidis, tuomio 21.9.2000, Kok., s. I-7145, 30 kohta; asia C-309/06, Marks & Spencer, tuomio 10.4.2008, Kok., s. I-2283, 35 kohta ja asia C-264/08, Direct Parcel Distribution Belgium, tuomio 28.1.2010, Kok., s. I-731, 45 kohta).

18 Unionin oikeuden kanssa yhteensopimattomien verojen tai maksujen palauttamista koskevasta periaatteesta poiketen perusteettomasti kannetun veron tai maksun palauttamisesta voidaan kuitenkin kieltäytyä, jos oikeudenhaltijat saisivat palauttamisesta perusteetonta etua. Unionin oikeusjärjestyksessä tältä osin taattujen oikeuksien suojelu ei siis edellytä unionin oikeuden vastaisesti kannettujen verojen ja maksujen palauttamista, jos on osoitettu, että henkilö, joka on velvollinen maksamaan veron tai maksun, on todellisuudessa vyöryttänyt sen toiselle henkilölle (ks. em. yhdistetyt asiat Comateb ym., tuomion 21 kohta).

19 Tällaisessa tilanteessa perusteettomasti kannettua veroa tai maksua ei ole lopullisesti maksanut myyjä vaan ostaja, jolle vero tai maksu on vyörytetty. Jos myyjälle palautettaisiin veron tai maksun määrä, jonka hän on jo vyöryttänyt ostajalle, myyjä saisi tämän vuoksi tämän määrän kahdesti, mitä on pidettävä perusteettoman edun saamisena, eikä niitä seurauksia, joita ostajalle aiheutuu veron tai maksun lainvastaisuudesta, korjattaisi ollenkaan (em. yhdistetyt asiat Comateb ym., tuomion 22 kohta).

20 Koska tällaisella tavaroiden myynnistä kannettavan veron tai maksun palauttamisesta kieltäytymisellä kuitenkin rajoitetaan unionin oikeusjärjestykseen perustuvaa henkilökohtaista oikeutta, tällaista kieltäytymisperustetta on tulkittava suppeasti. Näin ollen perusteettoman veron tai maksun välitön vyörytys ostajalle muodostaa ainoan poikkeuksen unionin oikeuden vastaisesti kannettujen verojen tai maksujen palauttamista koskevaan oikeuteen.

21 Oikeuskäytännössä on myös jo täsmennetty, että vaikka olisikin osoitettu, että perusteettomasta verosta tai maksusta aiheutuva rasitus on vyörytetty kolmansille, toimija ei välttämättä saa perusteetonta etua näin vyöryttämänsä määrän palauttamisesta, sillä kyseisen veron tai maksun määrän sisällyttämisestä käytettyihin hintoihin voi aiheutua toimijalle vahinkoa myyntivolyymin pienentymisen vuoksi (ks. em. yhdistetyt asiat Comateb ym., tuomion 29–32 kohta; em. yhdistetyt asiat Michaïlidis, tuomion 34 ja 35 kohta ja asia C-147/01, Weber's Wine World ym., tuomio 2.10.2003, Kok., s. I-11365, 98 ja 99 kohta).

22 Samoin jäsenvaltio ei voi hylätä lainvastaisen veron tai maksun palauttamista koskevaa hakemusta sillä perusteella, että kyseisen veron tai maksun määrä on kompensoitu taloudellisesti lakkauttamalla samansuuruinen laillinen vero tai maksu.

23 Vaikka lainvastaisen veron tai maksun palauttaminen toimijalle, joka on vyöryttänyt kyseisen veron tai maksun asiakkailleen, voi edellä mainitussa tilanteessa johtaa siihen, että tämä toimija saa perusteetonta etua, tilanne ei ole tällainen silloin, kun unionin oikeuden vastaisen veron tai maksun käyttöönoton yhteydessä lakkautetaan muita veroja tai maksuja.

24 Tällainen lakkauttaminen kuuluu jäsenvaltion verotuksen alalla tekemiin valintoihin, jotka ilmentävät jäsenvaltion yleistä talous- ja sosiaalipolitiikkaa. Tällaisilla valinnoilla voi olla mitä erilaisimpia seurauksia, jotka riippumatta niistä vaikeuksista, joita voi liittyä sen määrittämiseen, onko – ja jos on, niin missä määrin – verolla tai maksulla tosiasiallisesti yksinkertaisesti korvattu toinen vero tai maksu, ovat esteenä sille, että perusteetonta etua katsotaan saatavan siitä, että lainvastainen vero tai maksu palautetaan tällaisessa tilanteessa.

25 Tätä päätelmää eivät horjuta asiassa 177/78, McCarren, 26.6.1979 annettu tuomio (Kok., s. 2161, Kok. Ep. IV, s. 497) ja asiassa 222/82, Apple and Pear Development Council, 13.12.1983 annettu tuomio (Kok., s. 4083, Kok. Ep. VII, s. 397). Vaikka

asiassa McCarren annetun tuomion 25 kohdassa ja asiassa Apple and Pear Development Council annetun tuomion 41 kohdassa ei ole suljettu pois sitä, että kansallinen tuomioistuin voi kansallisen lainsäädännön nojalla evätä lainvastaisen veron tai maksun palauttamisen muulla kuin kyseisen veron tai maksun vyöryttämisen perusteella, perusteettoman veron tai maksun välitön vyörytys ostajalle muodostaa, kuten tämän tuomion 20 kohdasta ilmenee, ainoan poikkeuksen unionin oikeuden vastaisesti kannettujen verojen tai maksujen palauttamista koskevaan oikeuteen.

26 Toiseen ja kolmanteen kysymykseen on siis vastattava, että perusteettomien maksujen palauttamisesta voi aiheutua perusteetonta etua ainoastaan siinä tapauksessa, että ne rahamäärät, jotka verovelvollinen on perusteettomasti maksanut jäsenvaltiossa unionin oikeuden vastaisesti kannettuna verona tai maksuna, on välittömästi vyörytetty ostajalle. Näin ollen unionin oikeus on esteenä sille, että jäsenvaltio kieltäytyy palauttamasta lainvastaista veroa tai maksua sillä perusteella, että verovelvollisen perusteettomasti maksamat rahamäärät on kompensoitu muiden verojen tai maksujen samanaikaisesta lakkauttamisesta aiheutuvalla säästöllä, koska tällaista kompensaatiota ei voida pitää unionin oikeuden näkökulmasta kyseiseen veroon tai maksuun nähden perusteettomana etuna.

27 Kun otetaan huomioon toiseen ja kolmanteen kysymykseen annettu vastaus, ensimmäiseen ja neljänteen kysymykseen ei ole tarpeen vastata.

Oikeudenkäyntikulut

28 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (suuri jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Perusteettomien maksujen palauttamista koskevia unionin oikeussääntöjä on tulkittava siten, että perusteettomien maksujen palauttamisesta voi aiheutua perusteetonta etua ainoastaan siinä tapauksessa, että ne rahamäärät, jotka verovelvollinen on perusteettomasti maksanut jäsenvaltiossa unionin oikeuden vastaisesti kannettuna verona tai maksuna, on välittömästi vyörytetty ostajalle. Näin ollen unionin oikeus on esteenä sille, että jäsenvaltio kieltäytyy palauttamasta lainvastaista veroa tai maksua sillä perusteella, että verovelvollisen perusteettomasti maksamat rahamäärät on kompensoitu muiden verojen tai maksujen samanaikaisesta lakkauttamisesta aiheutuvalla säästöllä, koska tällaista kompensaatiota ei voida pitää unionin oikeuden näkökulmasta kyseiseen veroon tai maksuun nähden perusteettomana etuna.

Allekirjoitukset